

□ □ □ HERFSTZON □ □ □

DOOR AGNES MAAS—VAN DER MOER.

HET heldere herfstlicht viel naar binnen in het laboratorium. Al een heelen tijd was het er volkomen stil, al wel een kwartier had er niets bewogen. Het licht scheen over de glazen bakjes met de cultures, over de flesschen, de tubes, de microscopen. Overal, waar glas was, waren kleine reflexen, en het licht teekende een glimmende streep langs het afgesleten, grauwe jasje, dat spande over den rug van den man, die maar gebukt bleef zitten, en gaf een mat glansje aan het grijze hoofd, dat al een langen tijd boog over den microscoop. Onbewegelijk zat hij daar met zijn aandachtig gezicht boven het duizendmaal-geziene wonder: de microben. Een stille, diepdenkende man, een gezicht, waarop maar vaag zich de doorgearbeide gedachten spiegelden. Een gezicht, dat niets vertelde, omdat al, wat ziel was, diep daarachter bleef leven, en, beheerscht, zich geen weg naar buiten baande. Zijn oogen, die nu zoo kalm, maar met al hun vermogen om te zien door de lenzen keken, hadden in het gewone leven door hun brillenglazen heen, den blik, die niet het onmiddelijk-nabije herkent, den blik, die langs de makkelijk-op-te-merken dingen gaat naar een verte, waar gewone oogen niets vinden. Oogen, die zien, wat anderen niet zien kunnen, maar ook oogen, die niet waarnemen, wat iedereen opmerkt. Een stumper, die, als iedereen in de lucht een merkwaardig vliegtuig ontdekt, net te laat stamelt: „wat.... waar.... hoe....?” Een man, over wien de burger-van-de-praktijk medelijdend zijn schouders ophaalt.

Die oogen, die hun blik alleen concentreerden bij het kijken door den microscoop, die, in het dagelijksch leven hulpeloos knippende oogen, stonden in een smal, geelbleek gezicht. Er was niets opvallends aan hem, alleen zijn handen waren bijzonder slank en ivorig, handen, die alles aanpakten zooals ze heel dunne glazen tubes aanpakten of glassplinters, of een platinum draad, voorzichtige, zich langzaam bewegende handen, die veel te fijn te voorschijn kwam uit het oude, langgeliefde laboratorium-jasje, het grauw-verkleurde, het bij de polsen al iets rafelende jasje, waarvan hij geen afstand wilde doen.

„U moet een witte laboratoriumjas nemen, professor,” zei zijn huis-houdster: „dat is veel practischer en netter.”

„Ik ben geen slager,” bromde hij: „zoo'n wit ding, dat elke week gewasschen moet, allemaal gekheid.” En elken dag voelde hij zich pas weer op zijn gemak, als hij de jas van zijn onveranderlijk blauw colbert, waarmee hij over straat ging, vervangen had door het jasje, dat elken